

יהי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

"עתידין ישראל כשיתבשרו להגאולה יאמרו
שירה על מה שעתיד לבוא דהיינו על הנסים
שיבואו שיתבשרו עליהם יקדימו לשורר
מיד ויהיו בחזק אמונתם כאילו נעשה"

ראה עמוד 13

ערב שבת קודש פ' כי תשא, י"ט אדר א'
ה' תהא שנת סגולות גדולות

תנר

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח

לעילוי נשמת
הרה"ח התמים ר' יצחק אלחנן הלוי הי"ד
ב"ר יהודא לייב ע"ה
שגלוב
נאסר לרגלי מסירות נפשו בעד החזקת היהדות
ביום ד' תשרי ה'תרח"צ
ונרצח במאסרו ביום כ"ה טבת ה'תרח"צ
ת. נ. צ. ב. ה.

*

ולזכות
זוגתו הרבנית מארייאשא שתליט"א
לאריכות ימים ושנים טובות
ומתוך בריאות הנכונה

בחסות:
'קרן המיליון'
שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

ב"ה

3 דבר מלכות

מי יקבל כוס של ברכה לעתיד לבוא? / משיחת ש"פ תשא ה'תשמ"א

8 זמן הגאולה

בודאי שכבר הגיע הזמן / התקופה והפרשה באור הגאולה

11 ניצוצות של משיח

הוכחה שאנו סמוכים לגאולה / קטעים קצרים בעניני משיח וגאולה

12 "בזכות נשים צדקניות"

נשי ישראל עמדו בתוקף האמונה ולא נתפתו לעגל הזהב / תפקיד הנשים בהבאת הגאולה

13 "בני אל תתייראו"

נסי הטילים מול נסים שבכל יום / משיחות ומענות כ"ק אד"ש מה"מ בעת מלחמת המפרץ

14 כתי"ק - פרסום ראשון

"נאָר למראית עינים" / צילום נדיר ביותר מהגהת הרבי על שיחת ש"פ כי תשא ה'תשנ"ב

מערכת "יחי המלך"

במסגרת: "מטה משיח" שע"י "אגודת חסידי חב"ד" באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אד"ש מה"מ

יוצא-לאור על-ידי: תלמידי ה"קבוצה", "חיילי בית דוד", ישיבת תות"ל המרכזית, "בית משיח" 770

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טלפון: 267-1757 (347)

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית-שמואל, מיקוד 26109 • טלפקס: 871-5770 (04)

דואר אלקטרוני: yeh_@netvision.net.il • אינטרנט: http://www.moshiach.net/blind

ענין קומט נאר צוליב דעם וואס דער אויבערשטער בחסדו הגדול האט געוואלט ברענגען אידן צו אן עלי' הכי גדולה (העכער ווי מצבם מצ"ע), דעריבער איז "עלילה נתלה בר" און עס ווערט א ירידה לפי שעה (ע"ד מש"נ "כרגע קטן עזבתיך"⁸⁸) ובחיצוניות (נאר למראית עינים), בכדי ברענגען די עלי' שלא בערך, און ניש נאר אן עלי' לרגע קטן (כנגד "רגע קטן עזבתיך"), נאר אן עלי' נצחית שאין אחרי' הפסק כלל. ווי עס וועט זיין בגאולה האמיתית והשלמה - וואס קומט דורך דער ירידה גדולה אין גלות - א גאולה נצחית שאין אחרי' גלות⁸⁹, ואדרבה - עס קומען נאך צו עליות, עלי' אחר עלי' עד אין קץ, "ילכו מחיל אל חיל יראה אלקים בציון"⁹⁰.

דעם הייסט, אן נוסף אויף דעם כלל וואס כל ירידה איז צורך עלי', איז בנוגע צו אידן - די ירידה אליין באמת קיין ירידה ניש, מערסט-די דער וועג צו אן עלי' נעלית יותר שלא בערך.

ועד"ז בנוגע צו דעם חטא העגל (וואס איז דוגמת חטא עה"ד) - במפורש אין גמרא⁹¹, אז "לא עשו ישראל את העגל אלא ליתן פתחון פה לבעלי תשובה", "לא ישראל ראוין לאותו מעשה", נאר "גזירת המלך היתה כו' כדי ליתן פתחון פה לבעלי תשובה"⁹².

ווי אונטערשטראכן אויך אין דעם אז דער ב"ת (פון "בראשית") - וואס איז כולל די ירידה וחטא - מצד עצם ענינו ברענגט ארייס אז קודם לזה קומט דער אל"ף (פון אנכי), ד.ה. אז דער ב"ת (די ירידה בחיצוניות) איז באמת נאר א צווייטער שלב וואס קומט נאך דעם אל"ף און פירט צו דעם גימ"ל (די גאולה).

ה. עפ"ז איז מובן ווי אלע דריי ענינים אין דער פרשה - לוחות הראשונות, לוחות האחרונות און אפילו דער חטא העגל ושבירת הלוחות שבינתיים - זיינען אלע א טייל פון איין סדר וסדרה "כי תשא", און נאכמער - איין ענין חמש, וואס תוכנו איז - "כי תשא", די נשיאת ראש ועלי' פון אידן⁹³. נאר דער ענין שטעלט זיך אויס אין דריי שלבים ודרגות: אל"ף, ב"ת און גימ"ל, דריי ענינים ואופנים אין צב"ש ברענגען די נשיאת ראש פון אידן:

(אד"ף) לוחות הראשונות, וועלכע האבן בפשטות אויפגעטאן די עלי' פון אידן בא מ"ת. (ב"ת) דער חטא ושבירת הלוחות ("ישר כחך ששברת"), וואס האט אויפגעטאן דען ענין פון תשובה ("פתחון פה לבעלי תשובה"), אנהויבנדיק פון דער תשובה פון אידן דעמולט, כולל אויך - דער ענין הכי נעלה פון גילוי כבודו של הקב"ה למשה און גילוי י"ג מדות הרחמים ("סדר בקשת הרחמים"⁹⁴), און דאס האט דערנאך אָרְך געבראכט (ניח"ל) - די עלי' הכי גדולה פון די לוחות האחרונות, כולל - דעת גילוי הכי נעלה פון "קרן עור פני משה" (כדלקמן), ביי זייער שלימות הגילוי בגאולה האמיתית והשלמה.

ועפ"ז יש לומר אויך דעם טעם פארוואס דער ענין פון די לוחות וכו' ווערט דערציילט דא אין פ' תשא - נאך דעם ציווי אויף מעשה המשכן (אע"פ וואס שבירת הלוחות איז געווען פריער, כפרש"י הנ"ל) - ווייל, עשיית המשכן ("ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם"⁹⁵) איז די כוונה פון גאנץ סדר הַהַשְׁתַּלְשֻׁלוֹת, צו אויספירן דעם נתאוה הקב"ה להיות לו יתברך דירה בתחתונים⁹⁶, דורך דעם וואס מ'איז מגלה אין וועלט אז איר תכלית איז "בשביל התורה ובשביל ישראל", ווי עס וועט זיין בשלימות אין בית המקדש השלישי, "מקדש אד' כוננו ידיר"⁹⁷.

"נאָר למראית עינים"

בקשר עם פ' השבוע ומתוך ציפי' וגעגועים עזים לראות את מלכנו משיחינו בעיני בשר, הבאנו צילום נדיר ביותר (מוקטן), מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על ההתוועדות האחרונה (לע"ע) שי"ל בקונטרס בפ"ע: משיחות לילות ג', ד', ה', ועש"ק ויום שבת קודש פרשת כי תשא, י"ד-י"ח אדר ראשון ה'תשנ"ב (נדפסה בספר השיחות תשנ"ב ח"ב ע' 423 ואילך)

להלן פענוח התיקונים שהוסיף כ"ק אד"ש מה"מ בכתי"ק (באו בהדגשה):

בקטע השני בס"ז תיקן כ"ק אד"ש מה"מ ל"וי"ל דעם". בקטע שלאחריו תיקן: "וועלכען עס ווערט אויסגעפירט דער תכלית". בקטע המתחיל "וואָרום אידן" מחק כ"ק אד"ש מה"מ בתחילתו תיבת "דעם" ובסוף הקטע תיקן מ"נאָר צו" ל"נאָך צו".

בקטע לאחריו מחק כ"ק אד"ש מה"מ ג' תיבות הראשונות, אח"כ מחק תיבות "מערניט ווי" וכתב: נאר. בקטעים הבאים מחק כ"ק אד"ש מה"מ ב' פעמים את בית "ארויס".

בקטע המתחיל ("אל"ף) לוחות" מחק כ"ק אד"ש מה"מ תיבת "אויך", ובסופו מחת תיבת "זייער" וכתב: די. בקטע האחרון שינה תיבת "דער" ל"דעם" והוסיף אח"כ: "ההשתלשלות".

ז. און די אלע דריי ענינים אין פ' כי תשא קומען אין איין המשך. ולכאורה: ווי קען מען פארגלייכן די לוחות הראשונות (שניתנו מלמעלה) מיט דעם הטא ושבירת הלוחות וואס איז געקומען צוליב א חסרון למטה (דאע"פ וואס דאס ברענגט דערנאך אן עלי' נעלית יותר, איז דאס אבער פארט געקומען דורך הטא האדם)?

אין דעם ביאור אין דעם:

די דריי ענינים ושלבים הנ"ל זיינען א סדר וואס דער אויבערשטער האט איינגעשטעלט, אז אלע ענינים זאלן זיך טיילן אויף דריי - אל"ת, בי"ת און גימ"ל (ראש תוך וסוף): אז נאך ראשית הענין (אל"ף) זאל קומען אמצע הענין (בי"ת) דורך וועלכען עס ווערט אויסגעפירט דן תכלית, און דוקא דאס ברענגט צו גמר ושלמות הענין (גימ"ל), כמדובר לעיל.

ויש לומר אז די דרגא פון בי"ת איז ניט נאר בנוגע צו כללות הבריאה (הצמצום), נאר אויך בנוגע צו די תוצאות וואס קומען דערפון ארויס, ביו אויך דער ענין החטא ושבירה כו' (וואס איז ארויס דורך דעם צמצום כו', כנ"ל ס"ז),

ווי חסידות⁸³ איז מבאר דעם מאחז"ל⁸⁴ עה"פ⁸⁵ "נורא עלילה על בני אדם", או דער הטא עה"ד איז געקומען דורך דעם וואס "עלילה נתלה בו" (באדם הראשון) - אז דאס וואס "לפעמים גובר הרע דיצה"ר על האדם ויחטא" איז עס דערפאר וואס "מלמעלה הסיתו עליו היצה"ר להביאו לחטא זה"⁸⁶. ווארום אידן מצד עצמם זיינען כלל וכלל ניט שייך צו דעם ענין החטא ח"ו⁸⁷, און דער גאנצער

מי יקבל כוס של ברכה לעתיד לבוא?

הענין של כוס של ברכה דלעתיד הוא גילוי העצמות שקשור עם העצם של יהודי שלמעלה מתומ"צ • יהודים הם "חלק אלקה ממעל ממש" ו"העצם כשאתה תופס במקצתו אתה תופס בכולו", ובמילא, כשתופסים יהודי פה למטה, תופסים כביכול עצמות ומהות! • לכן הגילוי של התקשרות זו - שזהו הענין של כוס של ברכה דלעתיד, הוא אצל כל היהודים בשוה, גם בנשים וקטנים • כאשר משיח יבוא לא תהי' שום נפקא-מינה אם הניח תפילין בערב שבת, אם עשה קידוש בשבת ואם ישב והתאמץ שלש שעות בהתוועדות כדי לא להרדם. מה שרק עשה - יהי' לו חלק מהכוס של ברכה, ומאיזו - מה"כוסי רוי"!! • תרגום חפשי משיחת ש"פ תשא ה'תשמ"א*
פרסום ראשון בלשון הקודש - בעריכת מערכת "יהי המלך"***

א. בהערות אאמו"ר על הזהר של פרשתנו, הוא מתעכב¹ על המובא בזהר² בנוגע לפסוק³

(* סעיפים א-ו (כולל ההערות) הוגהו ע"י כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א ונדפסו בשיחות קודש תשמ"א ח"ב ס"ע 515 ואילך, וכאן בא תרגום מהשיחה המוגהת. מסעיף ז' ואילך הוא תרגום מההנחה בלתי מוגה שבאה בשיחות קודש בהמשך לזה.

(**) חלקים משיחה זו פורסמו בעבר בכמה מגלינותינו וכעת הבאנו את השיחה יותר בשלימות בעריכה מחודשת בהוספת קטעים שלא פורסמו בעבר ומראי-מקומות בשוה"ג.

1) לקוטי לוי"צ לח"ב ע' קלו ואילך.

2) ח"ב קפט, ב ואילך.

3) ישעי' ב, ב.

"והי' באחרית הימים נכון יהי' הר בית ה' בראש ההרים", ומפרש על כך הזהר: "מאן ראש ההרים דא אברהם כו' ובגין דאיהו ראש כוס דברכה יהי' נכון בראש ההרים כו'".

ממשיך הזהר אח"כ: "ונהרו אליו כל הגויים (המשך הכתוב 'והי' באחרית הימים גו'") מאי הוא? ועונה: הכוונה בזה ש"אפילו נשים וקטנים, ושמש דפלה על פתורא אע"ג דאיהו לא אכל אצטריך למשמע ולמימר אמן כו'. ד"א ונהרו אליו כל הגויים, אע"ג דנשים וקטנים פטורין מן המצות בכוס דברכה הכל חייבין כו'".

ניסי הטילים מול נסים שבכל יום

א. יהודי* צריך לדעת שמבלי הבט על כך שהוא נמצא נשמה בגוף בעולם עם אוה"ע ובעולם שמתנהל לכאורה ע"פ חוקי הטבע – הוא, היהודי, למעלה מדרך הטבע;

יהודי קשור תמיד עם הקב"ה, שהוא מלך ובעה"ב על כל העולם כולו, והקב"ה שומר ומגין עליו מכל הדברים, "הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל"; והיות שהקב"ה איננו קשור ח"ו וח"ו בדרכי הטבע, יש ביכלתו לעשות נסים עד אין קץ, ולמי הוא עושה נסים – לעם קרובו, העם היהודי!

וכמדובר לעיל: נסים אצל יהודי זה לא פלא. עם כל יהודי קורים נסים בכל יום ויום – נסים גלויים או נסים נסתרים, עד לנס בבחי' אין בעל הנס מכיר בנסו.

ובמיוחד – כמודגש ע"י רבותינו נשיאינו, ובפרט כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שבמיוחד בזמנים אלו יכול יהודי לראות אצלו בחיים השגחה פרטית; ע"י התבוננות קלה במה שקרה לו במשך המעט-לעת הוא יכול לראות השגחה פרטית ונסים גלויים (מן השמים). הוא רק צריך "לפקוח את העינים" – ואז יראה זאת!

ובאם הדברים אמורים אודות יהודים בכל העולם כולו, שהקב"ה עושה להם נסים תמיד – עאכ"כ ליהודים באה"ק, "ארץ אשר גו' עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה".

– לא צריך – ושלא יצטרכו – להגיע לנסים שקוראים בעיתונים, שגוי ירה "טיל" למעלה, וגוי מחסידי אוה"ע ירט אותו, וכיו"ב – כיון שאצל יהודים, ובפרט בארץ הקודש, יש ריבוי נסים בכל יום (כנ"ל), נסים בעיניים טובים, בטוב הנראה והנגלה.

ב. ההוראה מזה בפועל, ובפרט בימינו אלו: יחד עם זאת שיהודי צריך לעשות כל התלוי בו בעבודה בכח עצמו (ע"פ דרכי הטבע וכו') – צריך להיות לכל יהודי בטחון גמור, בלי שום ספיקות, שהקב"ה יתן לו כל טוב, בטוב הנראה והנגלה.

וכשם ש"האל-העושה לנו נקמה בפרעה כו' המעביד בניו בין גזרי ים סוף ואת רודפיהם ואת שונאיהם בתהומות טבע וראו בניו גבורתו שבחו והודו לשמו ומלכותו ברצון קבלו עליהם" – בודאי כך יעשה הקב"ה גם עכשיו, ויקיים את תפלת בני "שיקיים לנו הבטחתו ואמונתו לגאלנו מיד מלכים ומיד עריצים ולשום נפשנו בחיים ולהדריכנו על במות אויבינו, כל אלה הניסים התדירים תמיד".

ומזה מובן, שע"י הבטחון הגמור הזה בהקב"ה – צריך יהודי [. . .] להיות בשמחה ולומר שירה להקב"ה על הנסים שעושה ושיעשה**.

(משיחת ש"פ בשלח, י"א שבט ה'תנש"א - מוגה, תרגום מאידית)

(* הערת המו"ל: שיחה זו נאמרה כעשרה ימים לאחרי פרוץ מלחמת המפרץ ובקשר עם הטילים שנורו לעבר אה"ק תובב"א. מפני קוצר היריעה לא הובאו כל ההערות, ועיין בסה"ש תנש"א ח"א ע' 299 ואילך.

(** ראה של"ה חלק תושב"כ פרשתנו בביאור דברי המדרש "עתידין ישראל לומר שירה לע"ל", "כלומר עתידין כשיתבשרו להגאולה יאמרו שירה על מה שתתיד לבוא דהיינו על הנסים שיבואו שיתבשרו עליהם יקדימו לשורר מיד ויהיו בחוזק אמונתם כאילו נעשה כו". ועיי"ש בהמשך הענין.)

ג. ויובן בהקדים הביאור בענין כוס של ברכה, שיש בזה כמה וכמה דרגות:

כשם שבכוס בפשטות יש כו"כ דרגות: כוס קטן, כוס בינוני, כוס גדול, עד לכוס הכי גדול – "כוסי רוי" 5 (של מלכא משיחא) שמחזיק רכ"א לוגין (ד"רוי" בגימטריא רכ"א⁶),

עד"ז הוא גם בנוגע לכוס של ברכה, שיש כמה וכמה דרגות בזה, עד לדרגא הכי גבוהה – הכוס של ברכה שתהי' לע"ל⁷ אשר תהי' גם הכוסי רוי' של רכ"א לוגין, בגימטריא "ארכ" – בחי' אריך אנפין⁸ שלמעלה מכל הענינים אפי' משכל⁹,

[וע"ד הענין של "כוסי רוי" בפשטות – למעלה מכוס של ברכה סתם לאחרי סעודה סתם במדידה והגבלה לפי השיעור ד"אאכלת ושבעת" (ע"ד מחז"ל⁴ דכשהם "מדקקים על עצמם – שלא כהמדידה – ישא ה' פניו")],

ומבחי' זו נמשכת הגאולה העתידה.

וכיון שהזהר בפרשתנו מדבר על המעמד ומצב שיהי' "באחרית הימים", בגאולה העתידה – מסתבר לומר שגם ענין זה דכוס של ברכה שהזהר מדבר פה – כוונתו לכוס של ברכה **דלעתיד לבוא**.

ד. עפ"ז יש לומר הטעם על מה שהזהר אומר, שאע"פ שקטנים אינם מחוייבים במצוות הם מחוייבים בכוס של ברכה:

מכיון שקטנים ממהרים את ביאת

ב. על דברי הזהר ש"אע"ג דנשים (וקטנים) פטורין מן המצות בכוס דברכה הכל חייבין, מתעוררת השאלה הידועה: הרי נשים מחוייבות בריבוי מצוות וכיצד אפשר לומר שנשים "פטורין מן המצות"!?)

ואי-אפשר לומר שכונת הזהר באומר "פטורין מן המצות" היא רק על "קטנים" שמזכיר אבל לא על נשים, כי אז לא הי' לו להזכיר בכלל נשים בדיוק כמו שלא מזכיר אנשים – משום שבהם אין שום חידוש בכך שמחוייבים בכוס של ברכה.

והמענה על כך: בזהר נוגע לא מצות בתור מצות, אלא בשייכות לברכת המזון, שעלי' יש ב' דעות בגמרא⁴ האם נשים מחוייבות בברכת המזון מן התורה או רק מדרבנן.

וזוהי כוונת הזהר באמרו "אע"ג דנשים כו' פטורין מן המצוות" – שאע"פ שנשים אינן מחוייבות בברכת המזון מן התורה

– ויש-לומר בזה ב' אופנים: א) הזהר סובר להלכה כדעה שנשים אינן חייבות מן התורה בברה"מ^ז, ב) דעת הזהר היא שנשים מחוייבות בברכת המזון גם מן התורה, רק הוא אומר שגם לפי הדעה הב' שהן לא מחוייבות בברה"מ^ז מן התורה –

אעפ"כ, "ככוס דברכה הכל חייבין" – בדיוק כמו אלו שמחוייבים בברכת המזון מן התורה, כלומר, שכוס של ברכה ישנו אצל כל בני ישראל, אנשים נשים וטף.

וצריכים להבין: מדוע אכן זה כך, שאע"פ שנשים וקטנים פטורין מן המצות, בכוס של ברכה הם חייבים כמו אנשים?

גם צריכים להבין: מהי ההוראה וה"בכ"ן בעבודה מענין זה ש"ככוס דברכה הכל חייבין"?

5) תהלים כג, ה.
6) יומא עו, א.
7) פסחים קיט, ב.
8) ראה הצ"צ עה"פ תהלים שם.
9) תו"א ט, רע"א. סידור קג, ד. קה, ג. יהל אור [ארה"ת לתהלים] ע' פז, פט (וש"ג). ארה"ת עקב ע' תקמא ואילך. ועוד.

(4) ברכות כ, ב.

נשי ישראל עמדו בתוקף האמונה ולא נתפתו להשתתף בעגל הזהב

ב"ראש חודש" ישנו מנהג מיוחד המדגיש את מעלתן של נשי ישראל – המנהג שנשים אינן עושות מלאכה בר"ח, וטעם הדבר (כמבואר בתושבע"פ שגם היא ניתנה במ"ת) "לפי שלא רצו נשים ליתן נזמיהן לבעליהן במעשה העגל, לכך נתן להן הקב"ה שכרן שיהיו משמרות ר"ח יותר מהאנשים"¹.

כלומר, כאשר נתערבו בעם ישראל מצריים, וביניהם בעלי כישוף כו', שבגללם נתפתו כמה מישראל, לרגע קטן, ועשו את עגל הזהב – הרי, נשי ישראל הן שעמדו בתוקף האמונה ולא נתרצו בשום אופן להשתתף בדבר.

ויתירה מזה – כששמעו שעומדים לבנות משכן להקב"ה, היו הן הראשונות להביא את הנדבות למשכן, ורק לאחר נדבת הנשים באו האנשים, כמ"ש² "ויבאו האנשים על הנשים".

ובנדבת המשכן גופא – לא הסתפקו הנשים בנתינת נדבה מהכסף, או שאר דברים הנותרים, אלא התנדבו מהדברים הכי יקרים שלהן – מהתכשיטים שמייפין אותן והן מתכבדות בהן, וכיו"ב, כדי שע"ז יבנה המשכן, וייעשו אבני שהם ואבני מילואים³ שאותם ישא הכהן הגדול על לבו במשכן, ולאח"ז – הכהנים הגדולים בביהמ"ק, וגם – הכהן הגדול שיהי' בביהמ"ק השלישי במהרה בימינו ממש.

סיפורים אלו נעשים חלק מתורה הנצחית, אשר, גם הסיפורים שבהם חלק מתורה-הוראה, הוראה נצחית לכאורה מנשי ישראל, החל מילדה קטנה שרק התחילה להבין בענינים אלו – (א) תוקף האמונה ב"אנכי ה' אלקיך"⁴, מבלי להתפעל כלל מכל מי שירצה לפתותה ולהסיתה אל ההיפך, (ב) ההשתדלות בנדבת המשכן, לעשות משכן ומכון לשבתו ית'.

(משוחזת ר"ח סיון, לנשי ובנות חב"ד, ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

(1) טור או"ח הל' ר"ח סת"ז.
 (2) ויקהל לה, כב ובפרש"י.
 (3) לשלימות הענין – ראה שיחת יום ב' דחגה"ש סכ"א (התנועדות תשמ"ז ח"ג ע' 508 ואילך).
 (4) יתרו כ, ב. ואתחנן ה, ו.

המדור מוקדש לע"נ האשה מרת **רבקה** בת הרה"ח ר' **צבי** ע"ה – נלב"ע ביום כ"ט תמוז ה'תשס"ב יח"ד שיקיים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה תיכף ומיד ממש נדבת בני: הרה"ח ר' **שמואל** שי' והרה"ח ר' **יעקב** שי' **שפריצער**

המשיח¹⁰ – כמ"ש בזהר¹¹ "הנצנים נראו גו' קול התור (הגאולה) נשמע"¹², ש"נצנים נראו בארץ" אלו ילדי ישראל – לכן הם גם מחוייבים (יש להם חלק) בכוס של ברכה דלע"ל (שעליו מדובר פה בזהר).

ה. אלא שלכאורה זה לא מובן:

ידוע הכלל¹³ שכל הגילויים דלעתיד-לבוא תלויים במעשינו ועבודתינו בזמן הזה –

אם-כן, מכיון ש"נשים וקטנים פטורין מן המצוות", פירושו של דבר, שאין אצלם "מעשינו ועבודתינו"

– אמנם עוסקים הם בכל המבצעים (וגם) נשים משתתפות במבצע תפילין, להשפיע על אנשים שיניחו תפילין, ועל ידי מעשינו – ובפרט הכלליים כהמבצעים – מביאים את משיח צדקנו, אך כל זה הוא רק מה שפועלים עם הזולת, אבל אצלם גופא זה לא קיים –

א"כ, איך אפשר לומר שיש להם חלק שווה (גילויים ו) כוס של ברכה דלעתיד?

ו. בנוגע לנשים אפשר להסביר ע"פ משנ"ת בכתבי האריז"ל¹⁴ שהטעם לזה שנשים פטורות ממצות עשה שהזמן גרמא, כיון שבעליהן מוציאים אותן על ידי קיום המצוות שלהם – שהרי אשה היא בחי' מלכות ובעל'י

(10) כן י"ל בנוגע לנשים ע"פ משנ"ת (ש' הגלגולים הק"כ, ס' הלקוטים שמות עה"פ וירא ה' כי סר בסופו) דאנשים דדרא דעקבתא דמשיחא – הם לגולל הדור דיצי"מ, כימי צאתך גו' (מיכה ז, טו), וכמו הנשים דאז שלא נתנו לעגל כו' ולכן הנשים דעקבתא דמשיחא שולטות על בעליהם כו' – הרי אמחז"ל (סוטה יא, ב) דבשר נשים צדקניות שהיו באותו הדור נגאלו.

(11) ח"א א, ב.
 (12) שה"ש ב, יב.
 (13) תניא רפ"ז.
 (14) טעמי המצוות להאריז"ל פ' בראשית.

הוא בחי' ז"א, וע"י שישינו קיום המצוות בז"א זה נפעל בדרך ממילא במלכות (ואדרבה, אזי זה נעשה באופן נעלה יותר – ע"י ז"א שלמעלה ממלכות).

אך עדיין נותר קושי בנוגע לקטנים, שהם פטורים מן המצוות – מדוע שיהיו אצלם הגילויים דלעתיד?

וגם בנוגע לנשים:

מזה גופא שהזהר מדגיש בענין זה, שנשים (וקטנים) פטורין מן המצוות, מובן, שמה שהם מחוייבים בכוס של ברכה זה לא מצד שיש בהם את ענין המצוות (ע"י בעליהן), כי אם, שזה שהן פטורות מן המצוות אינו מפריע ("רירט ניט אָן") לענין זה.

ז. והביאור בזה:

הענין (של כוס של ברכה) דלעתיד הוא גילוי העצמות (כמובא בכ"מ מפע"ח¹⁵ שדוקא לעת"ל יתגלה פנימיות ע"ק) שקשור עם העצם של יהודי שלמעלה מתומ"צ. כי ההתקשרות וההתאחדות של יהודי עם עצמות ומהות היא למעלה מגילויים – אי אפשר לתפוס זאת עם חב"ד, מדות או ג' הלושיים של מחשבה דיבור ומעשה, אלא זהו ענין של התקשרות והתאחדות עצם בעצם. יהודים הם "חלק אלקה ממעל ממש"¹⁶ ו"העצם כשאתה תופס במקצתו אתה תופס בכולו"¹⁷, ובמילא, כשתופסים יהודי פה למטה, תופסים כביכול עצמות ומהות!

ולכן הגילוי של התקשרות זו – שזהו הענין של כוס של ברכה דלעתיד, הוא אצל כל היהודים בשוה, גם בנשים וקטנים –

(15) שער הק"ש רפ"ו. לקו"ת שה"ש ב, רע"ג. נא, ג ואילך.
 (16) תניא רפ"ב.
 (17) כתר שם טוב בהוספות ס' קטז.

הוכחה שאנו סמוכים לגאולה

גם כאשר נמצאים בזמן ד"עקבות משיחך", ובמעמד ומצב דתכלית הירידה – "אשר חרפו עקבות משיחך", ועד שהמחרף עצמו הולך ומכריז שהוא מחרף וכו' – אין להתפעל מזה, ואדרבה: מזה גופא שרואים מעמד ומצב זה, מוכח שנמצאים כבר בסמיכות ממש לזמן הגאולה.

(משיחת ש"פ תשא, פ' פרה, ח"י אדר ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

סיימו לבטל את אלו ש"חרפו עקבות משיחך"

[. .] כבר סיימו את מעשינו ועבודתנו – מתשע פרות הראשונות, כולל – העבודה ד"מלחמת בית דוד" לבטל את אלו ש"חרפו אויבך ה'" ו"חרפו עקבות משיחך",

והרי מאז כבר "כלו כל הקיצין" [והגם שהדבר תלוי בתשובה, הרי כבר העיד כ"ק מו"ח אדמו"ר שכבר עשו תשובה, וכמ"פ, וכבר סיימו גם לצחצח את הכפתורים], ואוחזים כבר בפרה העשירית שיעשה משיח צדקנו, בגאולה האמיתית והשלימה.

(משיחת ש"פ תשא, פ' פרה ה'תש"נ - מוגה, תרגום מאידית)

מציאותו של משה רבינו היא מציאות השכינה

מציאותו של משה רבינו, היא מציאות השכינה, כביכול, שהרי "שכינה מדברת מתוך גרונו", ופשוט, שאין הכוונה שרק "גרונו" מיוחד עם השכינה, אלא כן הוא בנוגע לכל מציאותו, היינו, שמציאותו היא מציאות השכינה.

(משיחת ש"פ תשא, כ' אדר ה'תשמ"ט - בלתי מוגה)

להביא את הגימ"ל בפועל ממש!

בדורנו זה – הדור האחרון בגלות והדור בראשון דהגאולה – לאחר שישנו כבר הריבוי הכי גדול ד"מעשינו ועבודתנו" דבנ"י במשך כל הדורות והשנים שלפני זה, וכעת סיימו גם את הבריורים האחרונים – הרי ההדגשה עכשיו בעיקר ולכל לראש על סיוע ושלמות וגמר העבודה – להביא את הגימ"ל דגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש!

(משיחות לילת ג', ד', ה', ועש"ק וש"ק פ' תשא, י"ד-י"ח אדר ה'תשנ"ב - מוגה, תרגום מאידית)

מוקדש לעילוי נשמת ינון ע"ה בן – יבלחט"א – אברהם אלעל – נפטר בי"ט ניסן ה'תשס"א יה"ד שתיקף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

הקטנים (ונשים).

ועד"ז ההוראה בנוגע למבוגרים:

כאשר ניגשים ליהודי ואומרים לו שינגן שרוצים "משיח נאו" ועל ידי זה ימהר את הגאולה²¹ – טוען הוא, שקודם עליו לעשות תשובה בבוקר, ואח"כ צריך לקבץ תורה ומצוות כדי להיות מוכן ללכת לקבל פני משיח צדקנו...

יש לומר לו: משיח הוא למעלה מכל הענין של תורה ומצוות, וכאשר משיח יבוא לא תהי' שום נפקא-מינה אם הניח תפילין בערב שבת, אם עשה קידוש היום (בשבת) ואם ישב והתאמץ שלש שעות בהתוועדות כדי לא להרדם. מה שרק עשה, אפי' אם ישן בעת ההתוועדות, יהי' לו חלק מהכוס של ברכה, ומאיוזו כוס של ברכה – מה"כוסו רוי"!"

[ועד"מ"ש הרמב"ם בסוף הלכות מלכים ומלחמותיהן, שלעתיד לבוא יהיו ה"מעדנים מצויין כעפר", במילא יהי' לכל אחד חלק בכוס של ברכה דלעתיד].

ח. וכאן נוסף עוד ענין בהוראה הנלמדת מזהר הנ"ל:

לפני שהזהר אומר את המאמר "אע"ג דנשים וקטנים פטורים מן המצוות בכוס דברכה הכל חייבין", ישנו בזהר מאמר אחר: "אפילו . . שמש דפלח על פתורה אע"ג דאיהו לא אכל אצטרך למשמע ולמימר אמן כו"."

ובענינו: לכל יהודי יש שייכות לכוס של ברכה דלעתיד, עד גם אדם המשמש לסעודה (מלצר), והטעם לזה הוא כנ"ל – מכיון שגם לו (המשמש לסעודה) יש את העצם (שבכל יהודי).

הפטורים מן המצוות, מכיון שזהו ענין שלמעלה מתורה ומצוות,

ע"ד המדובר לעיל בהמאמר¹⁸ בענין החן [שהמאמר מיוסד על ד"ה ועתה אם נא מצאתי חן בעיניך ג' תרע"ח¹⁹, וגם על המאמר של הצ"ע עה"פ²⁰ שמדבר על ענינים אלו (וישנם עוד דרושים הקשורים לזה)], שהוא נעלה יותר מאתעדל"ת (ועבודה בתומ"צ), ולכן ישנו ענין החן גם אצל עוללים ויונקים,

ואדרבה, כיון שבקטנים (ונשים) אין את ענין ה"מצות", נמצא אצלם יותר בגילוי ענין החן שמצד העצם.

ז. ההוראה מזהר הנ"ל בעבודת האדם:

בנוגע להשתדלות שצריכה להיות עם ילדים, יכולים לחשוב – דמכיון שהגאולה העתידה תלוי' במעשינו ועבודתנו בזמן הזה, וילדים הרי פטורים מן המצוות – מהי התועלת לעסוק עם ילדים?

ועד"ז בנוגע לנשים: אומרים שע"י "מבצע תפילין" יביאו את הגאולה – והרי אשה אינה שייכת לתפילין, וא"כ איזו שייכות יש לה עם הגאולה?

ע"כ ישנה ההוראה מזהר שאומר – שאע"פ שקטנים ונשים פטורים מן המצוות – בכוס של ברכה (דלעתיד) "הכל חייבין", מכיון שלענינים דלעתיד-לבוא יש לכל היהודים שייכות בשוה, כי מצד העצם שלמעלה מתורה ומצוות כל היהודים הם בשוה.

ויתירה מזו, בנוגע לילדים, כיון שהם ממחרים ביותר את הגאולה, מובנת ההשתדלות שצריכה להיות כבר עכשיו עם

(18) ד"ה ועתה אם נא מצאתי חן בעיניך גו'.

(19) סה"מ תרע"ח ע' ריא ואילך.

(20) אה"ת פרשתנו (תשא) ע' ביכו.

(21) ראה "חיי המלך" גליון קעב ע' 9. תו ע' 3

ואילך. תיד ע' 9 ואילך. תכה ע' 3 ואילך. תלה ע' 7.

על מצבם של בני", ולכן **צעק** מקירות לבו **ותבע** מהם בכל התוקף: **"עד מתי אתם פוסחים על שתי הסעיפים!"**

אחרי "תיקון-חצות" כדבעי, לא הולכים לישון...

ועד"ז מובן בנוגע ללשון "עד מתי" שמובא בפיוטים ד"תיקון-חצות" – שהמשמעות דלשון זה היא באותו אופן כמו משמעות הלשון "עד מתי" בפסוק הנ"ל, וכי"ב [שהרי כל הפייטנים ייסדו את הפיוטים בהתאם ללשון הכתוב בתנ"ך ובמדרשי חז"ל], ותוכנו – **תביעתם** של בני" מהקב"ה שאינם יכולים לסבול יותר את הגלות!

כאשר יהודי עורך "תיקון-חצות", מצטער ובוכה על חורבן ביהמ"ק, ואומר "עד מתי" – אין זו בקשה שתם, באופן ד"מהיכי תיתי", ולאחרי' הולך לישון...

– יהודי שעורך "תיקון-חצות" כדבעי, שמצטער ובוכה באמת כו', אינו הולך לישון לאחרי עריכת תיקון-חצות, אלא עוסק בלימוד התורה (נגלה או חסידות) עד אור הבוקר, ואח"כ הולך לטבול במקוה, ונעמד להתפלל "כעבדא קמי מרי"⁷, ומבקש **ותובע** מהקב"ה שתהי' כבר הגאולה, וענין זה גופא – מתוך תנועה ד"עבדא קמי מרי"!

וכאמור – זהו הפירוש הפשוט ד"עד מתי" בפשוטו של מקרא, וכן ע"פ רמז של מקרא, דרוש של מקרא, ועאכו"כ – סוד של מקרא.

ולכן, אין כל צורך לחפש הוכחה לדבר. – כאשר מוצאים שענין זה מובא בפירוש במקום פלוני – מהיכי תיתי, יכולים לציין זאת, אבל לא באופן שצריכים לחפש ראי' והוכחה לזה, אלא אם כן המדובר אודות יהודי שעדיין לא הגיע לדרגא ד"בן חמש למקרא"... [לפני גיל חמש ישנו גיל ארבע, ולפנ"ז – כשהתינוק מתחיל לדבר, בגיל שנתיים וכו'], במקרה כזה – הרי מכיון שגם הוא יהודי ("ער איז אויך א אידישע קינד"), צריכים להביא לו הוכחה שענין זה מפורש בספר פלוני!

(משיחת ש"פ תשא, שושן-פורים קטן ה'תשד"מ – בלתי מוגה)

(7 שבת י, א.)

ומכך נלמדת ההוראה בפשטות:

אפילו אם יש מי שתפקידו להיות רק משמש לסעודה – הוא אינו עובד כלל, הוא רק מתעסק ומתרוצץ כדי להעמיד **לאחרים** את מזונם, שהם יאכלו "אוכל-תורה" ("תורה-עסן") ומצוות וכו', ובאופן שרש"י אומר²² "כשולחן הערוך ומוכן לאכול לפני האדם" – גם לאחד כזה יש שייכות לכוס של ברכה

(22 ר"פ משפטים.)

דלעתיד.

דלכאורה הרי הוא לא פעל מאומה על עצמו, הוא לא עשה תשובה, לא קיים תומ"צ, וחסר אצלו לכאורה הענין דמעשינו ועבודתינו בזמן הזה? אלא שכאן רואים איך שהגילוי דלעתיד יהי' למעלה מכל הענין דתומ"צ, ואז יתגלה העצם של היהודי הקשור לעצמות ומהות ושהוא למעלה מכל התומ"צ – ולכן גם לו תהי' שייכות לזה.

מדור ה'דבר מלכות' מוקדש לעילוי נשמת ר' יוסף אורי' לב בן משה באר ע"ה ולעילוי נשמת אשתו מרת חשא בת נטע אורי ע"ה זיסק יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה ולזכות כל משפחת זיסק שיחיו – לברכות עד בלי די

מערכת "יחי המלך" באה"ק ובחול"ל שמחה לשגר צרור איחולים ושפע ברכות מזל טוב ל"חייל" מיוחד בצבא "חיילי בית דוד" – מתל' התמימים ב-770, בעל מרץ בלתי נלאה ורב פעלים, חבר פעיל ונמרץ במערכת "יחי המלך"

החתן התמים שלום דובער שי' בליניצקי

לרגל בואו בקשרי השידוכין עב"ג תחי'

בשעה טובה זמוצלחת

יה"ר שיבנו בית בישראל בנין עדי עד על יסודי התורה והמצוה כפי שהם מוארים במאור שבתורה זוהי תורת החסידות, ויקימו בית חב"ד אמיתי כרצון ולנח"ר כ"ק אד"ש מה"מ, ויזכו תומ"י לקבל פני כ"ק אד"ש משיח צדקנו בפו"מ בגאולה האמיתית השלימה

המדור מוקדש לע"נ האשה מרת ר' יצחק מאיר ע"ה מיידנצ'יק

נלב"ע ביום ו', עש"ק פ' ויגש – אחר חצות היום – ו' טבת ה'תשס"ב

יה"ר שיקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש

בודאי שכבר הגיע הזמן

איתא בגמרא¹: "עתיד הקב"ה לעשות סעודה לצדיקים ביום שיגמל חסדו לזרעו של יצחק, לאחר שאוכלין ושותין, ונותנין לו לאברהם אבינו **כוס של ברכה** לברך, ואומר להם איני מברך וכו' אומר לו לדוד טול וברך, אומר להן אני אברך ולי נאה לברך, שנאמר² כוס ישועות אשא ובשם ה' אקרא". וכן מצינו בגמרא³ "כסא דדוד לעלמא דאתי מאתן ועשרין וחד לוגא מחזיק, שנאמר⁴ כוסי רוי', בגימטריא הכי הוי'".

והנה, מכיון שלכל הדעות נמצאים אנו "באחרית הימים",

– לפי כל הסימנים שבסיומ מסכת סוטה, ולפי כל הקיצין, כולל הקץ שנאמר ע"י אדמו"ר הזקן⁵, ע"י אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע⁶, עד לקץ שנאמר ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו⁷ (נוסף על הקיצין שנאמרו ע"י גדולי ישראל בדורות שלפנ"ז⁸, ועד שכבר בזמן הגמרא "כלו כל הקיצין"⁹) ולאח"ז עברו כו"כ שנים, ועדיין לא בא, כך, שכל יום ויום ניתוסף עוד יותר באריכות הקץ, ולא עוד, אלא שביום זה גופא ניתוסף באריכות הקץ משעה לשעה כו' –

הרי בודאי שכבר הגיע הזמן ל"כוס של ברכה" ד"אחרית הימים", "נכון יהי' הר בית ה' בראש ההרים וגו'" – שהקב"ה נותן מ"כוס של ברכה", "כוסי רוי'", **לכל אחד ואחד מישראל**, אנשים ונשים, גדולים וקטנים!

ובפרט לאחר כל ריבוי היסורים שהיו מנת חלקם של דורנו זה, יסורים גדולים ונוראים כו' בפועל ממש – מלבד היסורים שבעצם ענין הגלות, "בנים שגלו מעל שולחן אביהם", ובפרט בחושך כפול ומכופל דסוף זמן הגלות, כולל העובדה שישנו מי שאומר ש"טוב לו בגלות", שמצב זה גופא הוא תוקף הגלות ויסורי הנשמה כו' ביותר.

ומכיון שכן – נשאלת השאלה: "עד מתי" ... עד כמה השיעור שהקב"ה ייסר את בנו יחידו?! ...

וכאמור, בודאי הגיע כבר הזמן שהקב"ה יתן לכאו"א מישראל "כוס של ברכה", גם לקטנים, ובפרט שחיבו וזכותו של דורנו זה ב"כוס של ברכה" הוא – לא רק בתור קטנים, אלא בתור גדולים – "גדולים ביסורים"!

וכן תהי' לנו – שזוכים בקרוב ממש לסעודה דלעתיד לבוא, לויתן ושור הבר עם יין המשומר¹⁰, עד ל"כוס של ברכה" ע"י דוד מלכא משיחא, "כוסי רוי'", במהרה בימינו ממש, ממש ממש.

(משיחת ש"פ תשא, פ' פרה ה'תשמ"ז – בלתי מוגה)

ללמוד מאלהו הנביא כיצד לזעוק "עד מתי"

"עד מתי אתם פוסחים על שתי הסעיפים וגו'" (מהפטרת פרשתנו)

בהמשך להמוזכר לעיל שיהודי יכול לתבוע מהקב"ה שיתן לו כו', הרי כאן המקום להזכיר מה שדובר בהתוועדות שלפנ"ז¹ אודות דרישת ותביעת בני" מהקב"ה על ענין הגאולה, כפי שמודגש בפיוטים ד"תיקון-חצות" הלשון "עד מתי", שתוכנו – שבנ"י אינם יכולים לסבול עוד את ענין הגלות, ולכן תובעים מהקב"ה שכבר תבוא הגאולה.

ולמרבה הפלא, הנה למרות אריכות הביאור בענין זה באופן הכי פשוט – עדיין מתפלפלים בזה, ומחפשים מקורות וכו'!

כאשר מבוגרים מתבלבלים בענין מסויים ואינם מוצאים ידיהם ורגליהם, אזי ישנה עצה פשוטה – לשאול אצל בן חמש למקרא:

ישאלו לבן חמש למקרא מהו פירוש התיבות "עד מתי" [תיבות שלמדס כבר בחומש – בנוגע לגאולה ממצרים]², האם זהו סיפור דברים, הצעה או אפילו בקשה באופן ד"מהיכי תיתי", מן השפה ולחוץ, או שזוהי תביעה שנאמרת בכל התוקף, ואז ישמעו ממנו שהפירוש ד"עד מתי" הוא – תביעה שנאמרת בכל התוקף! ...

והנה, הדרשה והתביעה שמתבטאת בלשון "עד מתי" – מפורשת גם בהפטרה דשבת זו: בהפטרה מסופר אודות המאורע דאליהו בהר הכרמל, שבו פנה אליהו הנביא לבנ"י ואמר להם: "עד מתי אתם פוסחים על שתי הסעיפים אם ה' הוא האלקים לכו אחריו וגו"³.

כאשר נתבונן לרגע בפרטי מאורע זה – מצב שבו היו צריכים לפעול אצל כו"כ מבנ"י שידעו ש"ה' הוא האלקים", ולא יעבדו לבעל ח"ו, ולמטרה זו בנה אליהו הנביא מזבח והקריב קרבן בחוץ [למרות האיסור דשחוט חוץ, בתור הוראת שעה⁴], ובמעמד זה פונה אליהו הנביא לבנ"י ואומר להם: "עד מתי אתם פוסחים על שתי הסעיפים וגו'" – בודאי יגיע כאו"א למסקנא הכי פשוטה, שדבריו של אליהו הנביא לא נאמרו בתור סיפור בעלמא, או בתור הצעה בלבד: הקשיבו יהודים ("הערט זיך איין אידן"), ברצוני להעיר לכם, שלהיותכם "עם חכם ונבון"⁵, סבורני ש"לא מתאים" לכם להיות במצב של "פוסחים על שתי הסעיפים" ... אלא בודאי נאמרו דברים אלו באופן של תביעה בכל התוקף: "עד מתי אתם פוסחים על שתי הסעיפים"!

כל מי שיש לו מושג כל-שהוא באהבת ישראל, ובפרט "ואהבת לרעך כמוך"⁶, וכל מי שיחשוב לרגע שהמדובר אודות אליהו הנביא – יבין בפשטות עד כמה נגע ללבו של אליהו הנביא מצבם של בני"י, ומכיון שכן, לא יעלה על דעתו של אף אחד שאליהו הנביא אמר דברים אלו בתור סיפור או הצעה, ואח"כ הלך לטייל ח"ו ... אליהו הנביא כאב והצטער ביותר

(1) שיחת ש"פ משפטים סי"ח. (2) בא י, ג. (3) מלכים א' יח, כא. (4) יבמות צ, ב. רמב"ם הל' יסוה"ת פ"ט ה"ג. (5) ואתחנן ד, ו. (6) קדושים יט, יח.

(1) פסחים קיט, ב. (2) תהלים קטז, יג. (3) יומא ע, א. (4) תהלים כג, ה. (5) ראה מאמרי אדה"ז פרשיות ח"א ע' תיט ואילך. (6) ראה לקו"ש ח"ז ס"ע 209. (7) ב"הקריאה והקדושה" דשנת תש"ג. ועוד. (8) ראה לקו"ש חכ"ט ע' 14. וש"נ. (9) סנהדרין צז, ב. (10) ראה ברכות לד, ב.